

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

16. Dies Febrvarii. Fames durissima necessitatum, deformissima malorum.
Quint. declamat. 12.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Februar.

Tessera.

125

quàm posteriùs eligerem. Tolerabilior est damnatis ipsa gehenna, quàm horum intuitus. Convertite nunc oculos ad tuos oculos, & cautè illos aperi. Quia oculi illi qui ad impudicos intuitus laxatis excurrerant habent, qui furtiva libidinum negotia per loquaces procurabant nutus, qui contuendis fœdis imaginibus sese oblectabant, horribilium spectrorum contuitu infestabuntur, aspicient terribile illud domicilium, illum squalentem carcerem, istud stagnum inundans incenso sulphure. Sit tibi igitur, ne postea patiaris, in hac vita horror, & metus ne oculis pecces, sit dolor, metus, & fletus postquam peccasti, ne illic te præcipites, ubi

Est dolor atque metus, per que omnia secula fletus.

16. DIES FEBRUARII.

Fames durissima necessitatum, deformissima malorum. *Quint. declamat. 12.*

Fames & I.
fatis.

SI in omni, qua premimur necessitate, durissima sit fames: ultimam necesse est esse damnatorum necessitatem, ubi & non tantum quod leve, sed quod gravissimum, omnium bonorum erit perennis fames. Quia illorum lingua, & palatum humore semper aliquo imbuentur, sed tam amato, ut neque fuligo, neque fel, neque rutha, neque aloës, neque absynthium illi æquari ullo modo possint. Ne tamen putemus eos omni prorsus cibo, potuque destituendos, exponit nobis Moyses, quis illorum

rum futurus sit cibus, & potus. (a) *Uva eorum uva fellis, & botri amarissimi. Fel draconum vinum eorum, & venenum aspidum insanabile.* Et David, (b) *Ignis & sulphur & spiritus procellarum pars calicis eorum.* Quàm appositè sibi respondent pœna, & culpa. Sitiunt ebriosi hic vinum, ibi fel draconum vinum eorum? Sitiunt hic aurum? Ibi aurum liquefactum infundetur in os eorum. Sitiunt hic sanguinem, & cladem proximorum? Inebriabuntur ibi sanguine. Ita legimus de Constante Imperatore, cui frater Theodosius Diaconus ab eo interfectus, adhuc viventi, poculum plenum sanguine, habitu Diaconi sæpius apparens, porrigere visus est ac dicere: *Bibe frater.* Sicque eum fugientem, ac loca mutantem, insequi clamoribus. Aliud illis ibi obtrudetur poculum ab Archimagiro illo tartareo, condito omni omnium turpitudinum colluvie.

II. Sed nulla major fames, sitisque præ illa quâ damnatus quisq; avidissimè desiderat Deo frui, ejusque cœlesti mensâ, nunquam saturandus. Quænam tanta est vis mali, quæ conferri potest cum summi illius boni, scilicet Dei privatione, in cujus spem boni fuerat procreatus, & sine quo absolutionem, perfectionemque suam assequi non potest? Et hæc tanti boni privatio, quid habeat in se mali, ita delucidè ejus intelligentiæ sese offeret, ut hæc sola cogitatio plus pœnarum illi sit allatura, quàm vis illa ignis æterni, qua vincetus ne se possit movere tenebitur. Rutilius mœrore contabuit, quòd in consulatu petendo repulsam fuisset passus. Urbanus II. Pontifex mox Ferrariæ mortuus est, ubi audivit Jerosolymam à Sultano

occu-

(a) *Deut. 32.* (b) *Psal. 10.*

occupatam. Benedictus primus sic subito expiravit, cum inaudit Longobardos Romam invasisse. Si hæc tantilla damna nata sint tantum inferre dolorem, quid fiet ubi de maximo quod ab homine timeri, vel ab Angelo concipi potest, damno agetur? Si terribilium omnium terribilissimum est mors, quod animam à corpore separet, quid non æterna mors faciet, quæ animam à Deo retrahit, & à primo principio, & sine ultimo suo separat?

III. Deus est nostri curriculi bravium, nostræ navigationis portus, nostræ militiæ corona, nostri laboris merces, nostræ peregrinationis patria, nostri laboris quies: ipse omnis appetitus satietas, omnis desiderii quies, omnis motus meta, cujusvis inanitatis plenitudo, omnium deniq; finium ultimus finis; quid erit æternum tanto bono, in quo uno est complexio bonorum omnium, privari? Erit hoc desiderium videnti Dei, instar ardentis sitis, à qua implacabili æstu viscera torrebuntur. Erit illa cupiditas, quasi rabida fames, quam ipse Deus in eorum stomacho nutriet, eaque ita vexabuntur, ut qui perpetuò buccellam panis irritò clamore postulare. Res quælibet suum appetit locum, ad eumque toto naturæ conatu fertur, lapis ad centrum, ignis ad cælum. Deus solus locus est ubi quiescat, domicilium ubi habitet, creatura ratione prædita. Ita homo extra illum locum, instar erit luxati brachii, aut pedis, quorum nulla est sine gravissimo labore motio. Sic & omnes animi facultates suo quasi loco motæ ac dejectæ, id est spoliatæ Deo, nil unquam rectè agere poterunt, nihil absque tristitia cogitare, aut moliri. Qualis erit igitur fames in Intellectu ad verum, in voluntate ad Bonum, in
tota

tota anima ad Deum ! Sed licet sit hæc fames supra omnem fidem intolerabilis, tamen

Non delet atra fames, quas traxit mens sibi labes.

17. DIES FEBRUARII

Fletus erit ab ignem, qui non extinguitur; stridor ob vermem, qui non moritur. *S. Bernard. in Sermon.*

Vermis I.
consci-
entiz.

FOre inter voraces ignes, voracissimos quoque vermes, est conspirans Theologorum, & SS. Patrum consensus, qui totum corpus & singula corporis membra mortiferis ictibus depascunt. Sed trulentior erit illis internus qui animum corrodet, & æternum vellicabit vermis. Hinc Beda exponens Christi verba, (a) *Vermis eorum non morietur. Vermis dicit seram pœnitentiam, quæ nunquam in tormentis conscientiam afflictorum mordere cessabit, ut ignis sit pœna extrinsecus sevens, dolor, vermis interius accusans.* Hoc est quod potissimum miseros illos affliget, neglexisse totâ vitâ oblatam occasionem salutis, & pretiosissimum tempus, concessum acquirendæ beatitudinis, non suum fecisse, sed turpi otio inter ludicra hujus sæculi, stultissimè dilapidasse. Ita conscientia illis proponet omnia tempora, præteritum, præsens, futurum; & licet nolint damnati hoc cogitare, tamen illud triplex tempus velint, nolint, coguntur cogitare, & sic dum in nullo conquiescunt, aliud

(a) in Marc. c. 9.